

ἀναφανείς καὶ δράσας ἐν ἐποχῇ ὀμαλωτέρᾳ καὶ ἀθλοφορήσας παρὰ τὴν θέλησίν του ἴσως καὶ ἐπ' αὐτοῦ τοῦ σταδίου τῆς πολιτικῆς, ἀλλ' ἦτο ὡς ἐφάνη ἐκ τοῦ βίου καὶ τῆς πολιτείας του πολὺ ὑποδέστερος τοῦ πρώτου ἐκείνου κατὰ τὸν δόλον καὶ τὴν ἀγυρτείαν.

(Ἔπεται συνέχεια.)

ΧΑΡΑΛΑΜΠΗΣ ΑΝΝΙΝΟΣ.

~~~~~*◆*~~~~~

ΧΑΡΑΛΔΟΣ

Ο ΗΓΕΜΩΝ ΤΩΝ ΒΑΡΙΑΓΩΝ

Βυζαντινὸν ἱστόρημα.

~~~~~●~~~~~

(Συνέχεια ἴδε προηγούμενον φύλλον).

— Ταῦτα ἦσαν σχετικῶς ἀθῶα. Τυφλώσας τοὺς ἐπιφανεστάτους τῶν Στρατηγῶν, τὸν περὶ πύστον ἄρχοντα τῆς Μηδίας Νικηφόρον τὸν Κομνηνόν, τὸν Πατρίκιον Βάρδαν Φωκᾶν, τὸν Βασιλείου Σκληρόν, τὸν Ῥωμανόν Κουρκούαν, καὶ καθαιρέσας τοὺς ἐπὶ ἀρετῇ καὶ πείρᾳ διακριθέντας ἐν τε τῷ στρατῷ καὶ τῇ πολιτείᾳ, ἀνήγαγεν εἰς τ' ἀνώτατα τῶν ἀξιωματῶν ἀνδράποδα οὐτιδανὰ καὶ γέλωτος ἄξια. Συνάμα δὲ κατέστρεψε πλουσίους καὶ πένητας, ἀφαρπάζων πέντε συγχρόνως δασυφορίας.

— Πέντε· τί λέγεις;

— Τὰς τρεῖς τῶν ἐτῶν, καθ' ἃ ἐβασίλευσε, καὶ δύο ἀφεθείσας ὑπὸ τοῦ Βασιλείου, πρὸς ἀνακούφισιν τῶν ὑπηκόων μετὰ τὸν μακρὸν Βουλγαρικὸν ἀγῶνα.

— Τυφλὴ ὄντως ἀπληστία.

— Εὐτυχῶς πρὶν ἢ συμπληρώσῃ τὸν κοινὸν ὄλεθρον, νοσήσας αἰφνης, ἀπέβίωσε κατὰ τὸ 1028.

— Θυγάτηρ αὐτοῦ ἡ ἤδη βασιλεύουσα Ζωή.

— Τοῦτο ἴσως τὸ χερίστον αὐτοῦ κληροδότημα. Ἐκ τῆς συζύγου, θυγατρὸς τοῦ Πατρίκιου Ἀλυπίου, τρεῖς ἔσχε θυγατέρας, ὧν ἡ πρεσβυτέρα Εὐδοκία πρὸ καιροῦ ἐκάρη μοναχῇ, ἐνῶ αἱ δύο ἄλλαι, ἡ Ζωὴ καὶ Θεοδώρα, καίτοι προβεβηκυῖαι τὴν ἡλικίαν, ἔμενον ἄγαμοι· ἀλλ' ἀπητείτο διάδοχος, καὶ ὁ Κωνσταντῖνος ἀπεφάσισε τὴν σύζευξιν μίᾳς τῶν ὠρίμων ἐκείνων βασιλοπαίδων.

— Καὶ ὡς γαμβρόν ἐξέλεξε τὸν Πατρίκιον Ἀργυρόν, τὸν ἤδη βασιλεύοντα.

— Ὡς λέγεις. Τὸν Ῥωμανόν Ἀργυρόν, ἄνδρα μετριώτατον, καὶ τὸ χερίστον ἔγγαμον.

— Ἐγγαμον!

— Μάλιστα. Καλέσας αὐτόν, προέτεινε τὸ συνοικέσιον, καὶ ἠπειλήσεν, ἐν περιπτώσει ἀρνήσεως, τῶν ὀφθαλμῶν τὴν πῆρωσιν. Ὁ δυστυχὴς ἰλιγγία πρὸ τοῦ φοβεροῦ διλήμματός,

ὄτε ἡ νόμιμος αὐτοῦ σύζυγος, ὅπως σώσῃ τὸν ἄνδρα, ἀπέθετο ἐκουσίως τὴν κοσμικὴν τρίχα, καὶ οὕτως, οὐ μόνον τὸ φῶς τῶν ὀφθαλμῶν διετήρησε τῷ συμβίῳ, ἀλλὰ καὶ τὸν θρόνον ἠσφάλισε.

— Θαυμασία ὄντως αὐταπάρνησις.

— Τῆς νεωτέρας τῶν θυγατέρων Θεοδώρας ἀρνηθείσης ἐν τούτοις τοιοῦτον σύζυγον, συνεζεύχθη αὐτὸν ἡ Ζωή, καίτοι τὸ 48ον ἔτος ἄγυσα.

— Ἐῶλος πράγματι νύμφη.

— Ὅχι ὅσον νομίζεις· ἐὰν ἐστερήθη ἐπὶ ἡμισυν αἰῶνα τῶν χαρμονῶν τοῦ συζυγικοῦ βίου, ἤδη ἀποζημιούται. Πολλὰ εἰσι τὰ ἐν Βυζαντίῳ διαδιδόμενα σκάνδαλα· ἡ ἀκολασία διεδόθη ὡς πανώλης, καὶ ἡ Αὐλὴ ἐκείνη, ἣτις ἀπήστραπτεν ὡς στρατόπεδον ἐκ τῶν πανσιδῆρων πανοπλιῶν, ἤδη ἀντηχεῖ ἐκ τοῦ ἤχου τῶν ὀργάνων καὶ τοῦ ψιθύρου τῶν ἐραστῶν.

Ὁ γέρον Σπαθάριος ἀπέστρεψε τὴν κεφαλὴν, ὅπως ὑποκρύψῃ καταρρέον δάκρυ, καὶ ὁ Χαράλδος ἀπεμακρύνθη, ἀναλογιζόμενος ἴσως ὅτι, ἐὰν ἡ παρούσα κατάστασις οὐδὲν εἶχε τὸ ἐποικοδομητικὸν διὰ τὸ Βυζαντινὸν στέμμα, οὐχ ἦττον ὑπέσχετο μυστηριώδη θέληγητρα, ὧν ἐξέτιμα πᾶσαν τὴν ἀξίαν.

Αἰφνης ἀντήχησεν ἐκ τῆς πύρας ἡ φωνὴ τοῦ Χαλφδάνου.

— Ἡ Ἑλλάς, ἡ Ἑλλάς, ἀνέκραξεν οὕτως.

Καὶ πράγματι ἐπεφαίνοντο ἤδη καθαρῶς ἐν τῇ ἀποστάσει αἱ λεπτοφυεῖς γραμμαῖαι τῶν Ἑλληνικῶν ὀρέων· προσηλώσας δ' ἐπ' αὐτῶν τὰ βλέμματα ὁ ἡμέτερος ἦρως ἀπέμεινε μέχρι τῆς ἐσπέρας ἀναπολῶν τὸ ἄφθιτον κλέος τῆς χώρας ἐκείνης, ἧς ὀλονεν καταφανέστερον διέκρινε τὰ παράλια, καὶ τὰς παρελθούσας τύχας ἤδη ἐγνώριζεν. Ἀποσυρθεὶς δ' ἐπὶ τέλους, ὑπνωττε βαθείας, ὅτε θόρυβος ἠγέρθη δεινός, καὶ δι' ἐνός ἀλματος εὐρέθη ἐπὶ τοῦ καταστρώματος.

— Τί συμβαίνει; ἠρώτησε προστρέχοντα ναύτην.

— Ὁ Μαλέας, ἀπήνησεν οὕτως.

Σπεύσας πρὸς τὴν πύραν, εἶδε τότε ὅτι τὸ πλοῖον εὐρίσκετο εἰς μικρὰν ἀπόστασιν ἀπὸ τοῦ φοβεροῦ ἐκείνου ἀκρωτηρίου. Ἄνεμος σφοδρότατος ἐσύριζεν εἰς τὰς προτόνους, καὶ ἡ θάλασσα ἐμαίνετο περὶ τὴν τρόπιδά, ἀλλ' οὐδεὶς ὑπῆρχεν ἀληθῆς κίνδυνος, ὥστε ὁ Χαράλδος, ἀφοῦ ἐπὶ μικρὸν ἐθαύμασε τὰς σεληναίας ἀκτῖνας, ὀλισθανούσας ἐπὶ τῶν ἀποκρήμων βράχων, καὶ παιζούσας εἶτα ἐπὶ τοῦ ἀφροῦ τῶν κυμάτων, ἀπέσῆθη καὶ αὐθὺς εἰς τὴν κοίτην αὐτοῦ.

Ἐν τούτοις τὸ πλοῖον, καθ' ὅλην τὴν νύκτα παλαῖσαν πρὸς τὸν κλύδωνα, μόλις περὶ τὴν αὐγὴν παρέκαμψε τὸν δεινὸν σκόπελον, καὶ τὴν μεθεπομένην ἡμέραν διέπλεεν ἡμέρα μετὰξὺ τῶν

γλαυκῶν Κυκλάδων. Ἐγέλα τὸ λεῖον τοῦ πόντου κάτοπτρον, καὶ φιλαρέσκως ἐθεῶντο ἐν αὐτῷ αἱ περίπυστοι νῆσοι. Τὰς κορυφὰς τῶν πρασίνων λόφων ἐπέστεφον τὰ ὄχυρά πολιήματα, ἐκ φόβου τῶν πειρατῶν, ἀλλὰ παρὰ τὴν ὄχθην ἐσώζοντο εἰσέτι καλλιμάραροι ναοί, ἐξ ὧν μόνοι ἔλειπον οἱ θεοί, καὶ ἦνθουν ἄλση δροσερά, τέως ἐνδιαίτημα Νυμφῶν καὶ Δρυάδων.

Ἄφατος ὑπῆρξε τοῦ Χαράλδου ἡ συγκίνησις κατὰ τὸ δήμερον τοῦ πλοῦ τούτου διάστημα· ἦν ὄναρ ἢ πραγματικότης; Διέσχιζε πράγματι τὸ ἀπαράμιλλον Αἰγαῖον, καὶ παρέπλεε τὰς θηλακτικὰς νήσους, περὶ ὧν ὠμίλει ἄλλοτε ὁ γέρον πατήρ, ὡσεὶ ἐπρόκειτο περὶ ξένου ἀστέρος; Ἦδη αὐταὶ πρὸ αὐτοῦ ἐμειδίων, καὶ ἀληθῆς χίμαιρα ἐδόκει ἢ ὑπαρξίς τῆς κρυσταλλοπαγοῦς ἐκείνης χώρας, ἐν ἣ ἢ πρὸ μικροῦ ἔτι διέτριβε, καὶ ἦτις ἐξηφανίζετο νῦν πέραν τοῦ ἀτέρμονος χάους. Τοιαῦτα τὰ ἐπὶ γῆς βραχὺς χρόνος, ἀπόστασις τις, πάντας μετατρέπουσι τοὺς ὄρους τῆς ὑπάρξεως, καὶ τὸ χθές ἔτι πληροῦν τὸν νοῦν ἡμῶν καὶ τὴν καρδίαν μεταβάλλουσιν εἰς καινὴν μακαρίαν, ἐφ' ἣ μάτην σπένδομεν τὸ δάκρυ τοῦ ἀκοιμήτου πόθου.

Ὁ καιρὸς ἐξηκολούθησε θαυμασίως, καὶ τρεῖς ἡμέρας ἀργότερον ἢ ναῦς εἰσῆρχετο εἰς τὸν Ἑλλησποντον, ὅστις ἐφάνη τῷ Χαράλδῳ ὡχρὰ τῶν πατρῶων φιορδῶν ἀπομίμησις. Μία εἰσέτι νύξ κατηναλώθη πρὸς διάπλουν τῆς Προποντίδος, καὶ τὴν μεθεπομένην ἐσπέραν ἐφάνη αἴφνης μεγαλοπρεπῶς ἐκ τῶν κυμάτων ἀνακύπτουσα ἡ περικαλλῆς τοῦ κόσμου πρωτεύουσα, δίκην ἀναδυομένης Ἀφροδίτης νοηλῶς τὰς λευκὰς ὠλένας ἐπὶ τῶν δύο ἡπείρων ἐρειδούσης. Τὸ θέαμα ἦν ἐξάισιον, καὶ πᾶσα περιγραφὴ τοῦ διαπύρου θαυμασμοῦ, ὅστις κατέλαβεν οὐ μόνον τὸν Χαράλδον, ἀλλὰ καὶ τοὺς λοιποὺς συνοδοιπόρους, ἀποβαίνει ἀνεφικτος. Εἰς τὰς ἀκτῖνας τοῦ δύνοντος ἡλίου ἀπήστραπτον οἱ κατάχρυσοι θόλοι τῶν μυρίων ναῶν, καὶ τὰ πολυδαίδαλα τῶν Ἀνακτόρων στέρα, ἐνῶ δασύσκιοι κῆτοι καὶ διανθεῖς παράδεισοι, δίκην πέπλου περιβάλλοντος ἐπέραστον σῶμα, ἐξῆρον ἔτι μᾶλλον τὰς ἀπαρμιίλους τῆς λαμπρᾶς πόλεως καλλονάς.

— Ἰδέ, ἀνέκραξεν ὁ Χαλφδάνος πλήρης τῶν ἐντυπώσεων τούτων, ἰδέ Χαράλδε, καὶ εἰπέ μοι, ἐάν θαυμασιωτέραν ἐφαντάσθης ποτὲ τὴν Ἀζγάρδην.

— Πολλὰ εἶδον ἤδη τὰ ὑπερβαίνοντα τοὺς ἀφελεῖς ἡμῶν μύθους, ἀπήντησε δυσθύμως ὁ ἄερος Ἰάχλος, ἐν ᾧ ἀληθῆς ἐτελεῖτο μετουσίωσις.

— Δικαίως ἐκλήθη βασιλεύουσα τῆς οἰκουμένης, ἐξηκολούθησεν ὁ Χαλφδάνος. Ἰδέ πῶς κύπτει ἠδυπαθῶς ἐπὶ τῶν χλοερῶν αὐτῆς λόφων, καὶ πῶς ἐπιδεικνύει τὰς πανταχοῦ ἐγκα-

τεσπαρμένας χρυσομαρμάρους αὐτῆς ἐπαύλεις, ὡς γυνὴ ὠραία τὰ διάλιθα ψέλλια.

— Ἐν τούτοις ἡ ναῦς παρέκαμπε τὴν ἄκραν τοῦ ἄστεως, καὶ ὁ Χαράλδος μετ' ἀπορίας ἐθεώρει ἀπὸ τινος ὑψηλὸν τεῖχος, ὅπερ περιέβαλλε τὸ ἀρχαῖον Ἀνάκτορον.

— Τὶ σημαίνει τὸ τεῖχος τοῦτο, ἠρώτησε τὸν προσερχόμενον Σπαθάριον, τὸ κρύπτον καὶ ἀσχημίζον τὸ ἐξάισιον ἐκεῖνο κτίριον; Πῶς ἐπιτρέπει τοῦτο ἡ πανταχοῦ διαλάμπουσα καλαισθησία;

— Φεῦ, ἀπήντησεν ὁ Ῥαγνάρος, ὄρας τὸ ἀπαίσιον μνημόσυον ἐνὸς τῶν στυγερωτέρων ἐγκλημάτων, ὅσα ἡ ἀνθρωπότης ἀπεμνημόνευσε.

— Καὶ τίνος ἄρα; ἠρώτησεν ὁ Χαλφδάνος.

— Τῆς δολοφονίας τοῦ Αὐτοκράτορος Νικηφόρου ὑπὸ τῆς συζύγου αὐτοῦ καὶ τοῦ ἀνεψιοῦ.

— Τοῦ Νικηφόρου Φωκᾶ, τοῦ ἥρωος περὶ οὗ προχθὲς ἐλέγομεν;

— Αὐτοῦ τούτου.

— Κεντὰς εἰς ἄκρον τὴν περιέργειάν μου.

— Ὁ τοῦ Πορφυρογεννήτου υἱὸς Ῥωμανός, θανούσης τῆς πρώτης συζύγου Βέρθας, ἐνυμφεῦθη τὴν Θεοφανώ, ἣν ἄλλοι μὲν λέγουσιν ἐξ οἴκου ἐπιφανοῦς, ἄλλοι δὲ θυγατέρα καπῆλων. Ἐν πάσῃ περιπτώσει, ἀκατάσχετος ἦν αὐτῆς ἡ φιλαρχία, καὶ ἡ καλλονὴ ἐξαισία, ἀλλ' ἐκ τῶν ἀριπρεπῶν καὶ ἀδυσωπῆτων ἐκείνων, αἵτινες δεσπόζουσι καὶ φονεύουσιν, οὐχὶ ἐκ τῶν ἐπιεικῶν καὶ τρυφερῶν, αἵτινες ἀντανάκλωσι τῆς Ἀφροδίτης τὸ μειδίαμα. Ἦδη κατὰ τὸν θάνατον τοῦ Πορφυρογεννήτου κοινῶς ἐπιστεύετο ὅτι οὗτος ἐδηλητηριάσθη ὑπὸ τοῦ υἱοῦ, τῇ προτροπῇ τῆς πολυθελγήτρου, ἀλλ' ἀπαίσιας αὐτοῦ συζύγου· ὅτε δὲ, τέσσαρα ἔτη ἀργότερον, τῷ 963, ἀπεβίωσεν αἴφνης αὐτὸς ὁ Ῥωμανός, καίτοι ὑπέκλυψεν εἰς τὴν ἀκόλαστον αὐτοῦ ἀκρασίαν, μιᾶ φωνῇ ἀπεδόθη τῇ Βασιλίσῃ καὶ δεύτερον κακούργημα.

— Πῶς συμβιβάζεται τοιαύτη μοχθηρία πρὸς τὸ κάλλος περὶ οὗ ὀμιλεῖς; ἠρώτησεν ὁ Χαλφδάνος.

— Πολλάκις ἡ φύσις ἀρέσκειται εἰς τὰ τερατώδη ταῦτα, ὑπέλαβεν ὁ Ῥαγνάρος. Ὁ Νικηφόρος Φωκᾶς διετέλει τότε μέγας Δομῆστικὸς τῶν Σχολῶν τῆς Ἀνατολῆς. Εἰς αὐτὸν ὠφείλετο ἡ πρὸ μικροῦ συντελεσθεῖσα, δι' ὄλοσχεροῦς τῶν Ἀράβων κατατροπώσεως, τῆς Κρήτης ἀνάκτησις, καὶ πανίσχυρος διετέλει ὁ περιώνυμος Στρατηγός· ἀλλ' ἀκριβῶς διὰ τοῦτο ἐμαίνετο κατ' αὐτοῦ ὁ παραδυναστεύων τῆς Συγκλήτου Ἰωσήφ Βρίγγας, ὁ τὴν ὑπερτάτην ἐνασχῶν ἐν Βυζαντίῳ ἐξουσίαν, τὴν ἐπιβουλήν δὲ ταύτην μαθὼν ὁ Νικηφόρος, ὅστις ἐμάχετο τότε κατὰ τῶν Ταρσέων, ἀνηγορεύθη ὑπὸ τοῦ στρατοῦ Αὐτοκράτωρ, καὶ εἰσῆλθε θριαμβεύων εἰς τὴν πρωτεύουσιν.

— Καὶ ἡ Θεοφανώ;

— Φαίνεται ὅτι λάθρα μετ' αὐτοῦ συνέπραττε διότι μόλις ἐπισήμως στεφθεῖς, ἐνυμφεῦθη αὐτὴν οὐδὲ παράδοξον τοῦτο, καθ' ὅσον, καίτοι πεντηκοντούτης ἤδη, διακκῶς πρὸ πολλοῦ ἐλάτρευε τὴν δαιμονίαν ἐκείνην γυναῖκα, μόλις τότε ὑπερβάσαν τὸ εἰκοστὸν αὐτῆς ἔτος.

— Τοιαύτην καὶ ἡμεῖς φανταζόμεθα τὴν ἐπέραστον καὶ φοβερὰν Βαλκύρην Χίλδουρ, παρετήρησεν ὁ Χαλφδάνος.

— Ἐξ ἔτη συνέζησαν οἱ νέοι σύμβιοι, ἐξηκολούθησεν ὁ Ῥαγνάρος, καθ' ἃ ὁ Νικηφόρος, πρὸς τῇ Κρήτῃ, ἀνέκτησε τὴν Κύπρον, καὶ τὸ πλεῖστον τῆς Μικρασίας· δεξιῶς πρὸς τούτοις ἐπολιτεύθη πρὸς τὸν Αὐτοκράτορα τῆς Δύσεως καὶ τὸν Ῥωμαῖον Ποντίφηκα, καὶ σπανίαν ἐπέδειξε περὶ τὰ δημόσια ἐμπειρίαν καὶ μεγαλοφροσύνην. Ἄλλ' αἱ ἀρεταὶ αὐταὶ ἦσαν, φαίνεται, ἀνεπαρκεῖς διὰ τὴν σφριγῶσαν Αὐγοῦσταν, ἥτις, ὅπως ἀπαλλαγῇ αὐτοῦ, παρεσκευάσε μετὰ σατανικῆς ὄντως ψυχραιμίας, νέον καὶ στυγερώτερον πάντων τῶν προηγηθέντων ἀνοσιούργημα.

— Ἐνθυμεῖσαι, Χαλφδάνε, ἠρώτησεν ὁ Χαράλδος, τὰς ἀφηγήσεις τοῦ Δωροθέου περὶ τοῦ Ἀγαμέμνονος καὶ τοῦ Θυέστου; Ἴδου πραγματικότης ὀλίγον αὐτῶν ὑπολειπομένη.

— Ὁ Νικηφόρος, ὑπέλαβεν ὁ Σπαθάριος, εἶχεν ἀνεψιὸν τὸν Ἰωάννην Τσιμισκῆν, Στρατηγὸν ἐπίσης περιφανέστατον, καὶ συνάμα ὑπὸ πάντων τῶν φυσικῶν χαρισμάτων περικοσμούμενον. Οἱ γνωρίζαντες αὐτὸν ἀφηγοῦνται ὅτι ἦν λευκὸς καὶ ξανθὸς, ἔχων ὀφθαλμοὺς ἀποπνέοντας ἀνδρείαν ἅμα καὶ γλυκύθυμον ἡμερον, στέρον καὶ μετάφρενον εἰρῆ, ἰσχύν γιγαντώδη καὶ ἀλκὴν ἀκαταγώνιστον, ὥστε ἀνδεδείκνυτο ἡρωϊκὸς ἐν ταῖς μάχαις καὶ θαυμασίως δεξιὸς περὶ πάσαν σωματικὴν ἀσκήσιν, ἐν ᾧ συγχρόνως ἐτύγχανε μεγαλόδωρος, ἀγαθὸς καὶ ἰλαρὸς τοὺς τρόπους. Οὐδόλως ἄπορον ἐπομένως ὅτι τὸν Ἰωάννην τοῦτον ἐξέλεξεν ἡ Θεοφανώ ὡς ὄργανον τῶν στυγερῶν αὐτῆς νοημάτων, ὠθουμένη κατὰ πᾶσαν πιθανότητα ὑπὸ παραφόρου πρὸς αὐτὸν ἔρωτος. Ἐπειδὴ δὲ διέτριβεν οὗτος εἰς τὰς ἐν Ἀσίᾳ κτήσεις αὐτοῦ, μετεχειρίσθη πᾶσαν αὐτῆς τὴν γοητείαν καὶ τὴν καταχθόνιον δεξιότητα, ὅπως ἀποσπάσῃ παρὰ τοῦ Βασιλέως τὴν τῆς ἀνακλήσεως ἄδειαν, ἐπὶ τῇ προφάσει συνοικισίου τοῦ στενοῦ ἐκείνου συγγενοῦς μετὰ κόρης ἐκ τῶν εὐγενῶν.

— Καὶ ἡ ἐπιβουλὴ ἐπέτυχε;

— Ἐπέτυχεν. Ὁ Βασιλεὺς διετέλει ὑπὲρ ποτε δούλος τῶν θανασίμων τῆς Θεοφανοῦς θεληγῆτρων, καὶ συγκατετέθη, οὐδὲν ὑποπτεύσας, ἀλλὰ συνάμα κατετρώχετο ὑπὸ παραδόξου προκισθήματος. Πρὸ διετίας ἤδη, κατὰ τινος ἀ-

στορολόγου προφητείαν, ἐφημιζετο ὅτι ἐπέκειτο τοῦ Αὐγοῦστου ὁ θάνατος παρὰ τὴν βασιλείον ἐστίαν καὶ διὰ χειρὸς τῶν οἰκείων· συνεπεῖα δὲ τοῦ χρησιμοῦ τούτου ἀνηγέρθη τὸ πρὸ ἡμῶν τεῖχος, ἀπὸ τοῦ Κερατείου κόλπου μέχρι τῆς Προποντίδος, ὅπως ἀσφαλισθῶσι τ' Ἀνάκτορα. Ἄλλ' ἐνῶ συνετελεῖτο, ἠκούσθη αἴφνης ἐν μιᾷ τῶν νυκτῶν φωνὴ ἀπὸ τῆς θαλάσσης βοῶσα·

— «ὦ Βασιλεῦ, ὑψοῖς τὰ τεῖχη· κἂν μέχρι πόλου φθάσῃς, ἐνδον τὸ κακόν, εὐάλωτος ἢ πόλις.»

— Παράδοξον ἀληθῶς, διέκοψεν ὁ δεισιδαιμων Χαλφδάνος.

— Ἐν τούτοις ὁ Ἰωάννης, καίτοι τυχῶν συμπαθοῦς παρὰ τῷ Ἀνακτι δεξιώσεως, συνενοεῖτο λάθρα μετὰ τῆς Θεοφανοῦς, χάρις εἰς τὰς μαγγανείας τῆς Κίρκης ἐκείνης· παρεισερχόμενος δι' ἀφανῶν εἰσόδων εἰς τοὺς θαλάμους αὐτῆς, εἰσήγαγε συνάμα τοὺς συναμότας, οὓς ἐκείνη ἔκρυπτεν ἐν οἰκίσκῳ σκοτεινῷ, παρακειμένῳ εἰς τὸν ἴδιον κοιτῶνα. Ἐν τούτοις ἐπολλαπλασιάζοντο οἱ ἀπαίσιτοι χρησιμοί, καὶ καθ' ἓνα ἐξ αὐτῶν, ὁ θάνατος τοῦ Βασιλέως ἐπέκειτο ἅμα τῇ ἐκπορθήσει τῆς Ἀντιοχείας, ἥτις πράγματι παρ' ἐλπίδα ἐάλω ὑπὸ τοῦ Ταξιάρχου Βούρτζη καὶ τοῦ Στρατοπεδάρχου Πέτρου. Ὁ Νικηφόρος ἔθυσεν οὐχ ἥττον εὐχαριστήρια, ἀλλ' ἐπιστρέφων ἐκ τοῦ ναοῦ, ἔλαβε παρὰ τινος μοναχοῦ ἐπιστόλιον λέγον. «Ἐμοὶ τῷ σκόληκι παρὰ τῆς Προνοίας ἀπεκαλύφθη, Βασιλεῦ, μεταστῆναί σε τῶν τῆδε τῷ μετὰ τὸν παρελθόντα Σεπτέμβριον τρίτῳ μηνί.» Ἡ ἐπίμονος αὕτη πρόβρησις ἐτάραξε τὸν Ἀνακτα, ὅστις ἀπέβη σκυθρωπός, καὶ ὑπνωττε πλέον κατὰ γῆς ὑποστρωνῶν δέρμα παρδάλεως.

— Τῇ ἀληθείᾳ, οὐδὲν τὸ ἄπορον.

— Ἐν τούτοις ἐπέκειτο ἡ ἐκτέλεσις τοῦ ἀνοσιουργήματος. Τῇ δεκάτῃ Δεκεμβρίου, ἐνῶ παρίστατο εἰς τὰς συνήθεις ὑμνωδίας, εἰς τῶν κληρικῶν τῆς Αὐλῆς ἐπέδωκε καὶ αὐθις τῷ Βασιλεῖ σημείωσιν, ἀγγέλλουσαν τὸν ἐπικείμενον ὄλεθρον, καὶ συμβουλεύουσαν ἔρευαν ἐν τῇ γυναικωνίτιδι.

— Καὶ οὐδὲν ἐγένετο;

— Ἀπ' ἐκνότηας ἐδόθησαν ἀμέσως αἱ δέοσαι διαταγαὶ τῷ παρακοιμωμένῳ Μιχαήλ, ἀλλ' οὗτος, ἐξ εὐλαθείας πρὸς τὴν Αὐγοῦσταν, οὐδόλως προέβη μέχρι τῆς κρύπτης τῶν δολοφόνων· ἐπελθούσης δὲ τῆς νυκτός, ἡ Θεοφανώ ἐπεφοίτησε, κατὰ τὸ εἰωθός, παρὰ τῷ Αὐτοκράτορι, καὶ ἀφοῦ περὶ διαφόρων ὠμίλησεν, ἀπεσύρθη, καταλιπούσα τὴν θύραν ἠνεωγμένην.

— Καὶ ὁ Νικηφόρος;

— Προσευχηθεὶς ἐπὶ μακρόν, καὶ περὶ τὴν μελέτην τῶν Γραφῶν σχολάσας, κατεκλίθη τέλος ἐπὶ τῆς παρδάλειου δορᾶς.

— Ριγῶ ἀναλογιζόμενος τὰ ἐπακόλουθα, παρετήρησεν ὁ Χαλφιδάνας.

— Οἱ δολοφόνοι, ἐξεληθόντες ξιφήρεις τῶν θαλάμων τῆς Αὐγούστης, ἀνέβησαν εἰς τὰ ὑπαιθρα τῶν Ἀνακτόρων ὑπερῶα, καὶ κατεσκόπευον τὴν ἀφιξίν τοῦ Ἰωάννου. Τὸ χερσαῖον τεῖχος ἦν ὑψηλότατον καὶ ἀσφαλές, διὸ καὶ καταβάς εἰς τὴν παραλίαν μετὰ δύο ἐπιστηθίων φίλων, τοῦ Μιχαὴλ Βούρτζη καὶ τοῦ Λέοντος Πεδιασίμου, ἐπλευσεν οὗτος διὰ λέμβου πρὸς τὸ ἐπιθαλάσσιον τεῖχος, οὗ ὁ λιμὴν ἐτύγχανεν ἀφρούρητος, καὶ ἦν ἐγγύτατος πρὸς τῆς Βασιλίδος τὰ δώματα. Ἐσήμαινε κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἡ ἐνδεκάτη ὥρα· δριμύς ἔπνεε βορρᾶς, καὶ πυκνὴ κατέπιπτε χιὼν. Ἡ νύξ ἐφαίνετο κατάλληλος διὰ τὰ συγερωτέρα κακουρήματα, ἀλλ' οὐδὲν ἀνεχαιτίζεε τὸν ἀτρόμητον Ἰωάννην. Ἀποβιθασθεὶς, ἐσύριξε καὶ διὰ κοφίνου μετὰ τῶν δύο συντρόφων ὑπὸ τῶν συνωμοτῶν ἀνεσύρθη, μεθ' ὃ πάντες ὤρμησαν πρὸς τὸν βασιλικὸν θάλαμον· ἀλλὰ τὴν κλίνην εὗρον κενὴν, καὶ κατορρωδήσαντες ἐπὶ τῇ ἀποτυχίᾳ, ἔσπευον ὅπως κατακρημισθῶσιν εἰς τὴν θάλασσαν, ὅτε ἄθλιός τις τῆς γυναικωνίτιδος εὐνοχίσκος ἐπέδειξε τὸν κατὰ γῆς καθεύδοντα Βασιλέα.

— Ὡ τὸ ἀνδράποδον!

— Οἱ ἀλιτήριοι ἐκύκλωσαν τότε καὶ ἤρχισαν λακτίζοντες αὐτὸν· ἐξυπνήσαντος δὲ τοῦ Ἀνακτος καὶ τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τοῦ ἀγκῶνος ἐρείσαντος, Λέων ὁ Βαλάντης πρῶτος ἐπληξεν αὐτὸν διὰ τοῦ ξίφους, μεθ' ὃ προσείκυσαν αὐτὸν αἰματόφυρτον πρὸ τοῦ Ἰωάννου, ὅστις βαναύσως ἐξύβρισε, καὶ ἀνηλεῶς ἔτιλεν αὐτοῦ τὸν πῶγωνα, ἐνῶ οἱ συνωμοταὶ διὰ τῆς λαβῆς τοῦ ξίφους ἔθραυον αὐτοῦ τὰς σιαγόνας.

— Ἀληθῶς ἀπαίσιον.

— Ἐν τούτοις τὸ μαγᾶθμον θῦμα δύο μόνον ἐπρόφερε κατὰ πάσαν ταύτην τὴν ἀγρίαν σκηνὴν λέξεις τὸ — «Παναγία βοήθει» — μίχρις οὐ τέλος ἐξέπνευσε.

— Καὶ ὁ Ἰωάννης;

— Σπεύσας περὶ μέσας νύκτας εἰς τὴν ἐπιφανστάτην τῶν Ἀνακτόρων αἴθουσαν, τὸν Χρυσοτριλίχιον, ἐφόρεσε τὰ ἐρυθρὰ πέδιλα, καὶ καθεσθεὶς ἐπὶ τοῦ βασιλικοῦ θρόνου, ἐφρόντισεν ἀμέσως περὶ τῶν δεόντων. Οἱ Σχολάριοι ἐκ τῆς Χαλκῆς, ἅμα τὴν ἐπιβουλήν μαθόντες, ὤρμησαν πρὸς τὰ βασιλικά δώματα, ἀλλ' ἐνῶ ἀνεμόχλευον τὰς σιδηρὰς θύρας, ἐπεδείχθη αὐτοῖς ἡ τοῦ Νικηφόρου κεφαλὴ, καὶ οὕτως ἀπογόνυτες, κατηνύσθησαν· τὸ παράδειγμα δὲ τοῦτο ἐμιμήθη τὴν ἐπαύριον ἡ πρωτεύουσα, ὁμοφῶνως τὸν Ἰωάννην ἀνακρηφύσασα, ἐνῶ τοῦ Νικηφόρου τὸ ἀκέφαλον πτώμα ἔκειτο ὑβριστικῶς ἐπὶ τῆς χιόνος ἐξεβριμμένον, καὶ μόλις διὰ νυκτὸς ἐκηδεύθη.

— Καὶ οὗτος ἐστὶν ὁ Βασιλεὺς Τσιμισκῆς, ὃν πρό τινων ἡμερῶν κατέτασσε μεταξὺ τῶν ἠρώων;

— Αὐτὸς οὗτος. Στρατηγὸς ἐπιφανὴς πρὸ τοῦ ἀνοσιουργήματος, ἀπεδείχθη θῆρ αἰμοβόρος κατὰ τὴν ἀπαισίαν ἐκείνην νύκτα, καθ' ἣν ἐτυφλοῦτο ὑπὸ τοῦ πάθους τῆς φιλαρχίας, καὶ ἀμέσως ἔπειτα Βασιλεὺς περιδόξος. Αὐτὸς ἐστὶν ὁ διεξαγαγὼν τὸν λαμπρὸν κατὰ τῶν ἐν Βουλγαρίᾳ Ρώσων πόλεμον, δι' οὗ κατὰ πρῶτον ὑπετάγη ἡ χώρα ἐκείνη. Καὶ τοὺς Μωαμεθανοὺς δ' ἐπανειλημμένως κατετρόπωσε, καὶ τὰς ἐσωτερικὰς σχέσεις δεξιῶς διηυθέτησεν, ἀλλ' ἀπεβίωσε μετὰ ἑπτὰ ἔτη ποτισθεὶς καὶ οὗτος δηλητήριοι, οὐχὶ πλέον ὑπὸ τῆς Θεοφανοῦς, ἀλλ' ὑπὸ τοῦ τότε παρακοιμωμένου Βασιλείου.

— Καὶ ἡ Θεοφανὸς;

— Αὐτῆς ἐπίστη ταχύτερον ἢ τιμωρίᾳ· Ἐπτὰ μόλις μετὰ τὸν φόνον ἡμέρας ἐξωρίσθη ὑπὸ τοῦ νέου Βασιλέως καὶ συνενόχου εἰς τὴν νῆσον Πρώτην, τῇ ἐπιμόρφ αἰτήσῃ τοῦ Πατριάρχου Πολυεύκτου, ὅστις ἄλλως ἠρνεῖτο τὴν στέψιν.

— Καὶ ὑπέκυψεν εἰς τὸ μέτρον τοῦτο;

— Οὐχὶ ἄνευ πείσμονος ἀντιστάσεως. Ἐκ τῆς Πρώτης μετηνέχθη εἰς τὴν Προκόνησον, ἀλλὰ δραπετεύσασα μετὰ τινας μῆνας, καὶ ἀποτυχούσα περὶ τὴν ὑποκίνησιν στάσεως, παρεισέδυσεν εἰς τ' Ἀνάκτορα, ὅπου διεδραματίσθη τότε σκηνὴ σκανδαλώδης. Ἐπὶ τῇ θεᾷ τοῦ Ἰωάννου πάντα τὰ πάθη τοῦ διαπαιδαγωγηθέντος ἔρωτος καὶ τῆς ναυαγησάσης φιλαρχίας ἐξεχύθησαν ἀχαλίνωτα· ὁρῶσα δὲ ὅτι οὐδὲ τὸ θανάσιμον αὐτῆς κάλλος, οὐδ' αἰ κεῖσται οὐδ' αἰ ἀπειλαὶ μετέπειθον πλέον τὸν Βασιλέα ἐστράφη πρὸς τοὺς ἐπίσης παρισταμένους υἱούς, καὶ δεινῶς αὐτοὺς ὑβρίσασα ὡς βαρβάρους καὶ Σκύθας, ἐγρονθοκόπησε τὸν Βασιλεῖον. Συνεπεῖα τοῦτου ἐξωρίσθη εἰς τὴν Μοῖνην τῆς Δάμιδος ἐν Ἀρμενίᾳ, ὅθεν ἐν τούτοις ἀνεκλήθη μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Τσιμισκῆ ὑπὸ τοῦ δηλητηριάσαντος αὐτὸν πολυμηχάνου Βασιλείου, ὅστις διετέλει ἴσως εἰς συνενόησιν πρὸς αὐτήν.

— Καὶ τοιαύτην ἐγέννησε μέγαιραν ἢ πρὸ ἡμῶν χαριτόβρυτος πόλις;

— Τοιαύτην, οὐδὲ τυγχάνει τὸ γεγονός πρῶτοφανές. Πᾶς λίθος τῶν λαμπρῶν τούτων Ἀνακτόρων ἀφηγεῖται ἀπαράμιλλα κλέη, ἀλλὰ καὶ συγερά κακουρήματα. Βίς τοὺς παραδείσους ἐκείνους αὐθόρητοι φύονται μυρσῖναι καὶ δάφναι, ἀλλὰ λούουσι τὰς ῥίζας εἰς αἷμα καρδιακόν. Ἡ Κλειώ, ἡ τῆς ἱστορίας θεᾷ, τρέμει ἐκ τῆς συγκινήσεως, καὶ μάτην ἀναζητεῖ τὰς λέξεις, ὅπως περιγράψῃ τὴν ἀτελεύτητον σειρὰν τῶν ἐνδόξων τροπαίων καὶ ἀπαισιῶν ἐπιβουλῶν, ὧν

μάρτυρες ὑπῆρξαν αἱ δύο ἡπειροὶ, αἱ τὰς ἀγκάλας ἐνταῦθα πρὸς ἀλλήλας τείνουσαι.

— Ἐφθάσαμεν, ἐφθάσαμεν! διέκοψεν αἴφνης ὁ Χαλφδάνος.

Καὶ πράγματι ἡ ναῦς, εἰσπλεύσασα ἤδη εἰς τὸ Χρυσόκερας, ταχέως προσωρμίσθη, καὶ ὁ ἦρωσ ἡμῶν ἀπεβιβάσθη τότε μετὰ τοῦ Χαλφδάνου καὶ τοῦ Σπαθαρίου, φιλοξένως προσενηγόντος τὸν ἴδιον αὐτοῦ οἶκον. Καίτοι δ' ἐπελθούσης ἡδη τῆς νυκτός, ἡ κίνησις παρὰ τὸν λιμένα ἦν ἀπερίγραπτος, πρὸς μεγάλην τῶν νεηλίδων ἐκπληξιν. Διασχίσαντες τὰς πρώτας ὁδοὺς, αἵτινες ἔβριθον κόσμου, καὶ παρακάμφαντες γωνίαν τινά, εὐρέθησαν αἴφνης πρὸ λάμπσεως τοιαύτης, ὥστε κατ' ἀρχὰς ἐξέλαβον αὐτὴν ὡς πυρκαϊάν, ἀλλὰ ταχέως διέγνωσαν ὅτι εὐρίσκοντο πρὸ ἐκτεταμένου καταστήματος, λαμπρῶς περιφώτου, καὶ οὐδ' ἅπαντα τὸν ἰσόγειον ὄροφον κατεῖχε μακρὰ σειρὰ πλουσίων πρατηρίων.

— Ἴδου ὁ λαμπτήρ, παρετήρησεν ὁ Σπαθάριος. Ἐνταῦθα ἐκτίθενται πρὸς πώλησιν τὰ δλοσηρικὰ καὶ χρυσόπαστα ὑφάσματα, τὰ ἐξ Ἀσίας καὶ Ἀφρικῆς συβρέοντα, καὶ χρησιμεύοντα διὰ τὰς στολὰς τῶν μεγιστάνων.

Οἱ ἡμέτεροι ὁδοιπόροι ἀνεμίχθησαν ἐπὶ μικρὸν εἰς τὸ πλῆθος, ὅπως θαυμάσωσι τοὺς ἀμυθῆτους ἐκείνους θησαυροὺς, μεθ' ὃ φθάντες τέλος εἰς τοῦ Σπαθαρίου τὸν οἶκον, εὗρον ἐκεῖ τὴν ἐπιμέλειαν καὶ ἀνάπαυσιν, ἧς τσοαύτην εἶχον ἀνάγκην· ἀλλ' ἐν τῇ ψυχῇ τοῦ Χαράλδου συνωθεῖτο καὶ συνεκρούετο ἀκατάσκευον χάος νέων ἐντυπώσεων, καὶ εἰς ἄκρον τεταραγμένος ὑπῆρξεν ὁ ὕπνος αὐτοῦ. Ὅτε μὲν ἐφαντάζετο ὅτι συμμετεῖχε μυριοπέκτων μαχῶν ἢ λαμπρῶν ἐπινικεῶν θριάμβων, ἄλλοτε διέκρινε πρὸ αὐτοῦ κυλινδουμένης αἱματοφύρτους κεφαλὰς, φερούσας ἀκόμη χρυσομάργαρα στέμματα, καὶ μετ' ὀλίγον πάλιν ἐσκίρτα εἰς τὴν θέαν ἐπεράστων Βασιλισσῶν, αἵτινες ἡνοίγον αὐτῷ τὰς ἀφροέσσας ἀγκάλας, φιληδόνως προσνεύουσαι.

Θ'.

Τὴν ἐπομένην πρωΐαν οἱ δύο φίλοι ἐξηγέρθησαν οὐχ ἥττον ἐνωρῆς, τοσοῦτον διεφλέγοντο ὑπὸ τοῦ πόθου, ὅπως ἐπισκεφθῶσι τῆς πρωτευούσης τὰ θαύματα. Ὁ ξεναγὸς αὐτῶν Σπαθάριος ὠδήγησεν αὐτοὺς κατὰ πρῶτον εἰς τὸν Αὐγουστία, (1) τὴν περίστυλον πρὸ τῶν Ἀνακτόρων πλατεῖαν, τὴν ἀριστερῶς ἔχουσαν τὸ Βουλευτήριον καὶ ὑπὸ περιπέστων ἀγαλμάτων περικοσμουμένην. Ἀφοῦ δὲ ταύτην περιειργάσθησαν, μετέβησαν εἰς τὸν Ἰππόδρομον, ὅπου ἐθαύμασαν

τὸ ὑπὸ 24 κίωνων βασταζόμενον βασιλικὸν Κάθισμα, τὴν σφενδόνην, τὴν τρικέφαλον τῶν Δελφῶν στήλην, τὸν ἐπίχρυσον ἵππον καὶ τὸν Ἑρακλῆα τοῦ Λυσίππου, τὸν Καλυδώνιον κάπρον, τὸν χαλκοῦν ἀετὸν διονυχίζοντα ὄφιν, τὴν νεάνιδα, ἧτις διὰ τῆς δεξιᾶς ἀνέχει ἑφιππον στρατιώτην, καὶ τοὺς ἀναριθμήτους ἄλλους ἀνδριάντας θεῶν, ἡρώων, Βασιλέων, μεγιστάνων, φιλοσόφων καὶ ἡνιόχων. Ἀπελθόντες μετὰ τοῦτο εἰς τὴν οἰκίαν διὰ τὸ ἀριστον, ἐπισκέφησαν εἶτα τὸν ναὸν τῆς τοῦ Θεοῦ Σοφίας, τὸ περιέβλεπτον τοῦτο τοῦ Ἀνθεμίου καὶ Ἰσιδώρου καλλιτέχνημα, τοὺς ἀγίους Ἀποστόλους, ὅπου οἱ τάφοι τῶν Βασιλέων, καὶ τὴν Παναγίαν τῶν Βλαχερνῶν, ὅπου ἡ καλλινίκος καὶ ἀχειροποίητος εἰκὼν τῆς πολιούχου Θεομήτορος.

Καὶ ταῦτα μὲν ἦσαν ἱκανὰ διὰ τὴν πρώτην ἡμέραν, κατὰ δὲ τὰς ἐπομένας ὁ Ραγνάρος ἐπέδειξεν αὐτοῖς τοὺς ἄλλους ναοὺς μετὰ τῶν ἀμυθῆτων αὐτῶν θησαυρῶν, τὸ ἀρχαῖον Ἀνάκτορον, τὰς Βλαχερνας, τὰ Βασιλεῖα τοῦ Ἐλευθερίου, τὰ τοῦ Βουκολέοντος, τὰ τῆς Ἱερίας ἐν Χρυσουπόλει, καὶ τὴν Μαγναύραν, οὐδ' ἐλησμόνησε μετὰ τοῦτο τὰ λοιπὰ τῆς πρωτευούσης Ἀνάκτορα καὶ παντοσειδῆ κτίρια, ὧν μόνη ἡ ἀπαρίθμησις ὑπερβαίνει τὸ πλαίσιον τοῦ παρόντος ἱστορήματος· τελευταῖα δὲ διέτρεξαν τὰ νεώρια, ἀπερ' ἐξόχως ἐθαύμασαν, καὶ τοὺς στρατῶνας, ἐν οἷς ἔβριθον εἰσέτι οἱ ἀγέρωχοι τοῦ Βουλγαροκτόνου παλαίμαχοι.

Δύο παρῆλθον οὕτω ἐβδομάδες μετὰ ταχύτητος καταπληκτικῆς, μέχρις οὐ τέλος ἀνέτειλεν ἡμέρα πολυτρόπως ἀξιωμακρῶν. Τοῦ Σπαθαρίου, ἅμα τῇ ἀφίξει, ἀγγείλαντος εἰς τ' Ἀνάκτορα τὴν παρουσίαν τοῦ Χαράλδου, ἀδελφοῦ τοῦ Βασιλέως τῆς Νορβηγίας, καὶ τὸν πόθον ὑφ' οὗ διεφλέγετο ὅπως εἰσάξῃ τὸν ἐπίσημον ξένον εἰς τὴν ἱεράν τοῦ Αὐτοκράτορος παρουσίαν, ἐνηργήθησαν πρὸς τοῦτο τὰ δέοντα· ἐπικειμένης δὲ τῆς ὑποδοχῆς ἢ δοχῆς, ὡς ἐλέγετο τότε, Πρεσβευτῶν τοῦ Καλίου τῆς Ἰσπανίας, διεμνηύθη τῷ Ραγνάρῳ δι' ἐνὸς τῶν Παρακοιμωμένων τῆς βίβλης (θαλαμηπόλων) ὅτι κατὰ τὴν αὐτὴν ἡμέραν ὁ Βασιλεὺς Ρωμανὸς παρεῖχεν εἰς αὐτὸν καὶ τοὺς δύο αὐτοῦ ξένους τὴν αἰτηθεῖσαν δεξίωσιν.

Τὰ τῆς δεξιώσεως ταύτης περιγράφομεν μετὰ τινος λεπτομερείας, διατηροῦντες, κατὰ τὸ ἐφικτόν, τὴν ἰδιόρρυθμον εἰς τὴν ἐποχὴν ἐκείνην φρασσεολογίαν, καθ' ὅσον παρέχει αὕτη εἰς ἄκρον ἐνδιαφέρουσαν εἰκόνα τῆς κατὰ τὸν μεσαιῶνα Ἑλληνικῆς Αὐλῆς, καὶ τῆς ἀμυθῆτου αὐτῆς πολυτελείας.

(Ἐπεταὶ συνέχεια).

ΚΛΕΩΝ ΡΑΓΚΑΒΗΣ.

(1) Ἐνταῦθα πρόκειται περὶ τῆς πλατείας τοῦ φόρου (forum) πρὸ τῶν μεγάλων Βασιλείων, ἀλλ' ὑπῆρχον καὶ δύο Ἀνάκτορα ταύτην φέροντα τὴν ὀνομασίαν, ὧν τὸ ἐν ἐκελίτῳ ἰδίως Αὐγουστεὺς τῆς Δάφνης, διότι ἐν αὐτῷ ἐτελοῦντο τῶν Αὐγουστων οἱ γάμοι.